

РЕШЕНИЕ

№ 4207

гр. София, 25.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **3007** по описа за **2013** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Г. П. Х. от [населено място], срещу Решение от 28.12.2012г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 5 състав по НАХД № 6586/2012г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 9032 от 29.02.2012г., издадено от началник АНД, отдел „Пътна полиция” на СДВР, с което, на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП, на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лева, за нарушение на чл. 104а ЗДвП, и са му отнети 6 контр. точки.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение на СРС поради нарушения на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът твърди, че СРС неправилно е възприел фактическата обстановка, тъй като към часа на извършване на нарушението – 21,40ч. уличните лампи не биха могли да осветят достатъчно ясно купето на автомобила, за да се направи категоричен извод, че последният е управляван от касатора и че същият е използвал мобилен телефон. Освен това не са събрани показанията на свидетеля при съставяне на акта, нито е налице снимков материал, който да доказва фактите, изложени в АУАН. Сочи се, че нормата на чл. 104а от ЗДвП изисква използване на мобилен телефон, каквото в случая според касатора не е налице. Това използване е

различно от „държане”, „преместване” или др. действия с мобилния телефон. Предвид така изложеното, касаторът моли за отмяна на обжалваното решение на СРС.

Ответникът по касационната жалба, СДВР - ОПП, редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна. Административен съд София – град, XIV КС, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, която има правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното съдебно решение, районният съд е събрал писмени доказателства от административнонаказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правилен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на административно нарушение по чл. 104а ЗДвП.

Пред настоящата инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл. 218 АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

На основание чл. 220 АПК, касационната инстанция възприема изцяло фактическите констатации, направени от СРС: На 18.02.2012г. жалбоподателят Х. управлявал лек автомобил с ДК [рег.номер на МПС] по [улица]с посока от [улица]към пазар „К. село”. В посочения участък използвал мобилен телефон по време на движение без устройство, позволяващо използването му без участие на ръцете. Това било възприето от патрул, който малко слез пресичането на [улица]по [улица]спрял водача на автомобила за полицейска проверка. В хода на проверката срещу него е съставен акт за установяване на административно нарушение за нарушение на чл. 104а ЗДвП, в обстоятелствената част на който е посочено, че жалбоподателят при управлението на МПС използва мобилен телефон без устройство, което освобождава участието на ръцете. Въз основа на съставения акт, на 29.02.2012г. началникът АНД, отдел „Пътна полиция” при СДВР издал наказателно постановление при идентичност на отразените в него обстоятелства.

В хода на производството пред СРС е разпитан като свидетел актосъставителят Г., който потвърждава написаното от него в АУАН № 9032 от 18.02.2012г. Жалбоподателят е вписал в съставения му акт, че оспорва констатациите в него и ще представи възражение. По делото няма данни да е представено такова.

Разпоредбата на чл. 104а ЗДвП гласи: „На водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му”. Не са налице наведените касационни основания – съществено нарушение на процесуалните правила и на материалния закон. При съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН – вмененото на касатора нарушение е достатъчно ясно

индивидуализирано словесно и цифрово, както в АУАН, така и в НП. В преценката си дали да издаде НП, административнонаказващият орган се основава на фактическите констатации на АУАН, който съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП и в рамките на производство по налагане на административно наказание има доказателствена сила до доказване на обратното. От друга страна, съгласно разпоредбата на чл. 16, ал. 2 НПК, във вр. 84 ЗАНН, в съдебното производство тези констатации нямат обвързваща доказателствена сила. СРС не е допуснал нарушение при събирането, оценката и обсъждането на доказателствата, поради което, при спазване на всички процесуални предписания и съобразяване с разпоредбите на чл. 13 и чл. 14 НПК, е приел за установена описаната в АУАН и спорното НП фактическа обстановка, като е направил крайния си правен извод за тяхната законосъобразност въз основа на съвкупната преценка на доказателствата. Жалбоподателят не е представил доказателства, оборващи тези констатации.

Неоснователен е доводът, че осветлението не е било достатъчно, защото видно от събраните гласни доказателства, мястото е било много добре осветено и ясно е възприето от свидетеля Г., че касаторът е държал мобилен телефон до ухото си. Жалбоподателят не е оборил тези показания, не е направил искане за разпит на другите двама свидетели при съставяне на АУАН, поради което не може да оспорва фактическите констатации в него на това основание. Що се отнася до разликата в термините „използване” и „държане” съдът счита същата за неотнормима, защото смисълът на нормата на чл.104а от ЗДвП е да се предотврати управление на МПС с една ръка или без ръце на волана. Поради това е без значение дали касаторът е водел разговор или е използвал някоя от другите функции на мобилния телефон, след като едната му ръка е била заета с държане на същия, а не с управление на МПС. Спрямо действащата към момента на извършване на нарушението разпоредба на чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП и в съответствие с чл. 27 ЗАНН, административният орган е определил размера на административното наказание, а именно минимално установения - в размер на 50 лева.

Поради гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пред. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд София – град, XIV КС

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 28.12.2012г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 5–ти състав по НАХД № 6586/2012г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 9032 от 29.02.2012г., издадено от началник АНД, отдел „Пътна полиция” на СДВР.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.